

Zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa nie sprzeciwiają się temu, by w drodze wyjątku i w celu uniknięcia wykorzystywania na wielką skalę w czasie trwania procesu legislacyjnego konstrukcji finansowych zmierzających do minimalizacji obciążeń z tytułu podatku od wartości dodanej, przeciwko którym wymierzony jest projekt ustawy, Państwo Członkowskie nadało tej ustawie moc wsteczną, jeżeli w takich okolicznościach, jak w sprawie będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, podmioty gospodarcze dokonujące transakcji, o których mowa w tej ustawie, zostały powiadomione o mającym nastąpić przyjęciu tej ustawy i planowanym nadaniu jej mocy wstecznej w sposób umożliwiający im zrozumienie skutków planowanej zmiany przepisów dla dokonywanych przez nie transakcji.

Jeżeli ustawa ta zwalnia z podatku od wartości dodanej dotyczącą nieruchomości transakcję, która uprzednio podlegała opodatkowaniu tym podatkiem, może ona mieć skutek w postaci uchylenia korekty podatku od wartości dodanej, dokonanej w związku z wykonaniem — w chwili gdy nieruchomość staje się przedmiotem transakcji uznawanej w tym momencie za opodatkowaną — prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej, zapłaconego z tytułu dostawy tej nieruchomości.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.01.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 kwietnia 2005 r.

w sprawie C-25/03: Finanzamt Bergisch Gladbach przeciwko HE (¹) (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy))

(Szósta dyrektywa VAT — Budowa domu mieszkalnego przez małżonków we wspólnocie, która jako taka nie wykonuje działalności gospodarczej — Używanie pomieszczenia przez jednego ze współwłaścicieli do celów zawodowych — Przymiot podatnika — Prawo do odliczenia — Zasady wykonywania — Wymagania dotyczące faktury)

(2005/C 143/06)

(język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-25/03, mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 stycznia 2003 r., w postępowaniu **Finanzamt Bergisch Gladbach** przeciwko **HE**, Trybunał (druga izba) w składzie:

C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (sprawozdawca), G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: K. Sztranc, administrator, wydał w dniu 21. kwietnia 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zarówno w wersji pierwotnej, jak i wynikającej z dyrektywy Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r. uzupełniającej wspólny system podatku od wartości dodanej i zmieniającej szóstą dyrektywę 77/388/EWG w celu zniesienia granic fiskalnych, winna być interpretowana w następujący sposób:

- osoba, która nabywa lub zleca budowę domu celem zamieszkania w nim z rodziną, występuje jako podatnik i w związku z tym korzysta z prawa do odliczenia na podstawie art. 17 szóstej dyrektywy 77/388 w zakresie, w jakim używa pomieszczenia znajdującego się w tym budynku jako biura do celów wykonywania, choćby tylko ubocznie, działalności gospodarczej w rozumieniu art. 2 i 4 tej dyrektywy i zalicza tę część budynku do majątku swojego przedsiębiorstwa;
- jeżeli wspólnota wynikająca z małżeństwa, która nie ma osobowości prawnej i nie wykonuje sama działalności gospodarczej w rozumieniu szóstej dyrektywy 77/388, dokonuje zamówienia dobra inwestycyjnego, to współwłaściciele tworzący tę wspólnotę powinni być do celów stosowania tej dyrektywy uznani za odbiorców tej transakcji;
- jeżeli dwoje małżonków pozostających we wspólnocie małżeńskiej nabywa dobro inwestycyjne, którego część jest używana w sposób wyłączny do celów zawodowych przez jednego z małżonków będących współwłaścicielami, to korzysta on z prawa do odliczenia całości podatku od wartości dodanej naliczonego od części dobra, które używa do celów swojego przedsiębiorstwa, o ile odliczona kwota nie przekracza udziału podatnika we współwłasności tego dobra;
- art. 18 ust. 1 lit. a) oraz art. 22 ust. 3 szóstej dyrektywy 77/388 nie wymagają dla wykonywania prawa do odliczenia w okolicznościach, jakie miały miejsce w sprawie przed sądem krajowym, aby podatnik posiadał fakturę wystawioną na swoje nazwisko i wskazującą części ceny i podatku od wartości dodanej odpowiadające jego udziałowi we współwłasności. Faktura wystawiona bez rozróżnienia na oboje małżonków będących współwłaścicielami i bez wzmianki o takim podziale jest wystarczająca do tego celu.

(¹) Dz.U. C 70 z 22.3.2003.